

чорапа, стисна здраво въ неграмотнитѣ си ржце бѣлата хартия и бързо излѣзе.

— Наске, Велико, елате — провикна се тя къмъ заигралитѣ се по снѣга две дъщери — бати ви си иде. Я прочетете какво пише, да не би да ме е излъгалъ нѣщо раздавачтъ.

Момичетата грабнаха телеграмата и всѣка една почна да чете: „Произведоха ни офицерски кандидати. Тази вечеръ тръгвамъ Минчо“.

Съмнение нѣмаше. Радостъта бѣше чиста като злато. Сестритѣ се разтичаха, коя — да потърси баща си, коя — да сподѣли новината съ съседи и роднини. А майката, макаръ да бѣше още далечъ пристигането на госта, отъ сега се разшета да приготви любимитѣ нему яденета: чорба топчета, пиле серкелия и грисъ халва.

За голѣмия градъ единъ скжпъ за семейството гостъ, единъ върналъ се отъ фронта герой, единъ убитъ на бойното поле — не е за никого нищо. Но въ малкия градецъ на Минча едно таково събитие се изживяваше сърдечно и топло отъ близки, съседи, роднини, та речи — отъ познати и непознати, и не трѣбва да е чудно, че въ скоро време Минчовата кжща се изпълни съ гости.

Добрата майка шеташе оживена, претрупана отъ щастие и неизразима радостъ. Но радостъта не я унесе въ самозабрава. Тя намѣри време да се изправи предъ иконата, да се прекръсти